

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci

žalobce: **Česká asociace satelitních operátorů, z. s., IČO: 05273323**
sídlem Světova 523/1, 180 00 Praha 8
zastoupený advokátem Danielem Čekalem,
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem tř. Kpt. Jaroše 7, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0050/2019/IN-18201/2019/310/MCe,

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 7. 2019, č. j. ÚOHS-R0050/2019/IN-18201/2019/310/MCe, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalovanému.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 15 342 Kč, a to k rukám žalobcova advokáta Daniela Čekala do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rekapitulace průběhu správního řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví citovaného rozhodnutí, kterým předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „předseda ÚOHS“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. ÚOHS-V0014/2019/IN-04105/2019/132/Svá, kterým žalovaný odmítl žádost žalobce ze dne 25. 1. 2019 o poskytnutí informací, kterou žalobce po žalovaném, coby povinném subjektu ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „InfZ“), požadoval poskytnutí informací v souvislosti s tím, že Česká republika v návaznosti na plánované uvolnění pásma 700 MHz zaslala, prostřednictvím žalovaného, Evropské komisi (dále též „Komise“) za období od 1. 6. 2017 do 31. 12. 2018 tři odpovědi, a to ze dne 17. 8. 2017, 21. 12. 2017 a 8. 10. 2018, přičemž žalobce po žalovaném požadoval jak text těchto odpovědí, tak i případnou reakci Evropské komise na tyto odpovědi, resp. sdělení, co bylo předmětem těchto reakcí ze strany Evropské komise. Současně žalobce krajskému soudu navrhuje, aby nařídil žalovanému požadované informace žalobci poskytnout.
2. Jak vyplývá z žalobou napadeného rozhodnutí předsedy ÚOHS, resp. rozhodnutí žalovaného, důvodem pro odmítnutí podané žádosti o poskytnutí informací byl postup podle § 15 odst. 1 InfZ ve spojení s § 2 odst. 3 InfZ, neboť se jedná o informace, jejichž poskytování upravuje zvláštní zákon. Tímto zvláštním zákonem je dle žalovaného Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001, o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „Nařízení“), v jehož čl. 2 odst. 3 je stanovena věcná působnost Nařízení, která se dle předsedy ÚOHS vztahuje na všechny dokumenty vytvořené orgány Evropské unie či na dokumenty, které byly vypracovány jinými subjekty, ale orgánům Evropské unie byly, například v rámci konkrétního šetření, zaslány. Předseda ÚOHS tak odmítl stěžejní námitku žalobce, že v jeho případě se jedná o situaci, kdy požadované informace vytvořila Česká republika, potažmo žalovaný, jakožto členský stát, který má tyto informace v držení, a proto Nařízení na jeho případ nelze aplikovat. Předseda ÚOHS je naopak toho názoru, že Nařízení na případ žalobce aplikovatelné, přičemž je nutné jej, konkrétně výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 a odst. 3 vykládat ve světle judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“, viz např. rozsudek ze dne 29. 6. 2010 ve věci C-139/07 P) tak, aby získáním informací přes informační směrnici nebyl obcházen smysl neveřejnosti daného řízení (šetření), čímž by mohly být ohroženy jeho výsledky.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. Ve včas podané žalobě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), splňující též ostatní podmínky řízení (§ 65, § 68 a § 70 s. ř. s.), žalobce navrhuje krajskému soudu, aby rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil.

4. Žalobce, po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení, nesouhlasí s názorem žalovaného, resp. předsedy ÚOHS, neboť má za to, že nesprávně posoudili základní otázku týkající se aplikace Nařízení a tudíž výkladem Nařízení učiněného žalovaným došlo ke zkrácení žalobce na jeho zákonem přiznaných právech. Pokud tedy žalovaný odmítl poskytnout požadované informace s odůvodněním, že dle § 2 odst. 3 InfZ se zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, pak takovýmto zvláštním předpisem nemůže být Nařízení, neboť se na dané informace (dokumenty), vytvořené členským státem (žalovaným), vůbec neaplikuje. Nařízení se věcně vztahuje výlučně na dokumenty, které pocházejí od orgánu Evropské unie, tedy nikoliv na dokumenty pocházející z členského státu či jeho orgánu.
5. Na podporu své argumentace žalobce obsáhle cituje závěry z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 2. 2017, č. j. 3 A 79/2015-45 (rozhodnutí správních soudů jsou rovněž dostupná na www.nssoud.cz), které dle jeho názoru jsou plně aplikovatelné i na jeho případ a s nimiž jsou závěry žalovaného v rozporu. Dle žalobce z citovaného rozsudku vyplývá, že platí zcela odlišný režim pro posouzení poskytnutí informací, které jsou v držení členského státu. Nařízení se totiž „vztahuje především na poskytování informací ze strany orgánů EU a poskytování informací, jejichž tvůrci jsou orgány EU [čl. 15 SFEU ve spojení s čl. 1 písm. a) Nařízení]. Podle bodu 15 preambule Nařízení přitom není účelem předpisu zasahovat do národních předpisů na přístup k informacím.“ Jejich poskytování tak probíhá výlučně v rámci národní legislativy. Aplikaci Nařízení na případ žalobce pak nelze dovodit ani na základě zásady loajální spolupráce, na kterou ve svém rozhodnutí odkazuje žalovaný. Žalobce proto uzavírá, že Nařízení se aplikuje výlučně na situace, kdy žadatel požaduje poskytnutí určitých informací po orgánu EU. V případě, že tento žadatel žádá poskytnutí informace po členském státu, kterou vytvořil orgán EU, její poskytování se z hmotněprávního hlediska řídí čl. 5 Nařízení a případně dalšími relevantními ustanoveními Nařízení. Z procesněprávního hlediska se pak toto poskytování řídí výlučně zákonem. Pokud však žalobce požadoval po žalovaném pouze dokumenty, které jednoznačně drží žalovaný a které vytvořil, jejich poskytování se řídí výlučně InfZ, protože Nařízení v tomto ohledu není aplikovatelné.
6. Nadto má žalobce za to, že je v jeho případě dán převažující veřejný zájem na zpřístupnění požadovaných informací, neboť dne 20. 9. 2017 podal stížnost ke Komisi ohledně protiprávní veřejné podpory ve smyslu čl. 1 písm. (f) Nařízení Rady (EU) č. 2015/1589, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 Smlouvy o fungování EU. Tato veřejná podpora byla poskytnuta Českou republikou výlučně ve prospěch soukromých provozovatelů digitální terestrické televize a poskytovatelů vysílání na základě této platformy a dle žalobce je tudíž diskriminační vůči dalším technologickým platformám včetně satelitní, kabelové a internetové televize. Komise po podání této stížnosti vyzvala žalovaného k poskytnutí odpovědí na její dotazy. Aby mohl žalobce na tyto odpovědi patřičně zareagovat a Komisi předložit odpovídající protiargumenty a případné další důkazy svědčící o této protiprávní a diskriminační veřejné podpoře, potřeboval nevyhnutelně získat přístup k odpovědím žalovaného na dotazy Komise. Tento postup je přitom nejenom v zájmu žalobce, ale i ve veřejném zájmu celé společnosti, kterým je co nejefektivnější vynakládání veřejných prostředků.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

7. Ve vyjádření k žalobě žalovaný setrvává na svém stanovisku o správnosti postupu odmítnout žalobcem požadované informace, neboť jejich poskytnutí zapovídá aplikace

zvláštního zákona ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ, kterým je Nařízení. A právě kvůli zachování řádného uplatňování Nařízení je nutné přihlédnout k jím stanoveným výjimkám z poskytování informací dle čl. 4 odst. 2, bod 3. Dle této výjimky příslušné orgány Evropské unie odepřou přístup k požadovaným informacím (neexistuje-li převažující veřejný zájem na jejich zpřístupnění), pokud by jejich „zpřístupnění vedlo k porušení cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“ Další relevantní výjimku stanovuje také čl. 4 odst. 3 bod 1, dle kterého „přístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění.“ V rámci výše uvedeného řízení o kontrole veřejné podpory probíhá mezi Českou republikou a Evropskou komisí výměna relevantních informací, které následně slouží jako podklady pro konečné rozhodnutí ve věci, přičemž jsou takto obdržené dokumenty zakládány do předmětného správního spisu a nadále jsou v držení orgánů Evropské unie. Judikaturou Soudního dvora Evropské unie je přitom stanovena vyvratitelná domněnka, že informace, se kterými je orgány Evropské unie v rámci řízení o státní podpoře nakládáno, mohou být odepřeny v rámci práva na poskytování informací, neboť toto řízení má charakter vyšetřování právě ve smyslu výjimky čl. 4 odst. 2 bod 3 Nařízení, a takto obdržené dokumenty mají povahu dokumentů dle čl. 4 odst. 3 Nařízení. Z výše uvedeného plyne, že žalobcem požadované informace, které slouží jako podklady k vydání rozhodnutí ve věci kontroly veřejné podpory ze strany Evropské komise, by měly zůstat neveřejné, neboť jejich zpřístupnění by mohlo ohrozit či narušit cíle tohoto vyšetřování, jak je stanoveno ve výše uvedené judikатурní výjimce z poskytování informací dle Nařízení. Z tohoto důvodu je zřejmé, že pokud Nařízení zapovídá poskytování informací, kterým svědčí vyvratitelná domněnka jejich odepření jako dokumentů způsobících ohrozit rozhodovací proces příslušného orgánu, jejich poskytnutí na základě žádosti dle národního práva, v této situaci zákona o svobodném přístupu k informacím, by obešlo účel Nařízení a narušilo předmětné řízení o kontrole veřejné podpory. Tato úvaha má dle žalovaného i druhou rovinu, která spočívá v neveřejnosti správního spisu v rámci řízení o kontrole státní podpory, kterážto skutečnost by byla na základě kladného vyřízení žádosti o informace dle národního práva obcházena a účel neveřejnosti předmětného správního řízení popřen.

8. V replice k vyjádření žalovaného žalobce i nadále setrvává na své žalobní argumentaci. Nadto poukazuje na skutečnost, že ve věci veřejné podpory poskytnuté Českou republikou v souvislosti s přesunem z pásma 700 MHz již Komise vydala finální rozhodnutí 23. 1. 2020, které žalobce přikládá. Komise v tomto rozhodnutí výslovně uvádí, že posuzované opatření vylučuje jakékoli další kompenzace (včetně podpory pro přechodové vysílací sítě a modernizace jakékoli technologie). Otázka, které se týkaly informace požadované ze strany žalobce, je tak ze strany Komise rozhodnuta a poskytnutí informací tak nemůže další vyšetřování Komise ohrozit.

IV. Posouzení věci soudem

9. Krajský soud, za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS, jakož i jemu předcházející rozhodnutí žalovaného, a dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná** (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).
10. Krajský soud souhlasí s účastníky řízení, že v nyní projednávané věci je zcela zásadní otázkou, zda je na případ žalobce a jím podané žádosti o informace nezbytné aplikovat

Nariadení či nikoliv. Jak již bylo výše rekapitulováno, žalovaný a následně i předseda ÚOHS dospěli k závěru, že na daný případ se nařízení vztahuje, přičemž poskytnutí žalobcem požadovaných informací brání ve smyslu § 2 odst. 3 InfZ výjimky stanovené v čl. 4 odst. 2 a odst. 3 Nařízení, s čímž se žalobce neztotožňuje, neboť zastává názor opačný, tj. že Nařízení se nadaný případ neaplikuje a při vyřizování žádosti je třeba postupovat zcela výlučně dle InfZ. Na jeho podporu žalobce odkazuje na závěry citovaného rozsudku městského soudu č. j. 3 A 79/2015-45.

11. Podle § 2 odst. 3 InfZ, se InfZ „nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.“ Jak již bylo opakovaně zdůrazněno, žalovaný i předseda ÚOHS za tento „zvláštní zákon“ považují Nařízení, které je prováděcím předpisem k čl. 15 odst. 3 SFEU. Stejně jako InfZ vychází Nařízení z principu maximální vstřícnosti vůči žadatelům o informace a ze snahy o zajištění co nejširšího přístupu k informacím [srov. bod 4 preambule, čl. 1 písm. a) a čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení], pokud nejsou naplněny podmínky výluk z poskytování informací. Dle čl. 1 písm. a) účelem nařízení je „vymezit zásady, podmínky a omezení z důvodu veřejného nebo soukromého zájmu pro výkon práva na přístup k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (dále jen „orgány“) uvedeného v článku 255 Smlouvy o ES tak, aby se zajistil co nejširší přístup k dokumentům“. Podle čl. 2 odst. 1 Nařízení „[v]šichni občané Unie a všechny fyzické a právnické osoby, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, mají právo na přístup k dokumentům orgánů, s výhradou zásad, podmínek a omezení vymezených v tomto nařízení“. Podle čl. 2 odst. 3 Nařízení „[t]oto nařízení se vztahuje na všechny dokumenty, které má orgán v držení, to znamená na dokumenty, které vytvořil nebo obdržel a které má v držení, a to ve všech oblastech činnosti Evropské unie“. Žalovaný i předseda ÚOHS se pak shodují rovněž v tom, že na daný případ je nezbytné aplikovat výjimky, dle níž příslušné orgány Evropské unie odepřou přístup k požadovaným informacím (neexistuje-li převažující veřejný zájem na jejich zpřístupnění), pokud by ve smyslu čl. 4 odst. 2, bod 3 Nařízení jejich „zpřístupnění vedlo k porušení cílů inspekce, vyšetřování a auditu.“, resp. ve smyslu čl. 4 odst. 3 bodu 1 Nařízení, dle něhož „[p]řístup k dokumentu, který orgán vypracoval k vnitřnímu použití nebo který obdržel a který se vztahuje k záležitosti, v níž orgán ještě nerozhodl, se odepře, pokud by zpřístupnění dokumentu vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu, neexistuje-li převažující veřejný zájem na zpřístupnění“. Podle čl. 5 Nařízení pak platí, že „[p]okud členský stát obdrží žádost o dokument v jeho držení, který pochází od orgánu, konzultuje daný orgán, aby přijal rozhodnutí, které neohrozí dosažení cílů tohoto nařízení, není-li zřejmé, zda dokument má nebo nemá být zveřejněn. Členský stát může místo toho orgánu žádost postoupit“.
12. Krajský soud považuje za nezbytné zdůraznit, že žalobcův odkaz na citovaný rozsudek městského soudu č. j. 3 A 79/2015-45 považuje za zcela případný, neboť s ohledem na shodné skutkové okolnosti těchto případů (ve věci rozhodované městským soudem správní orgán taktéž odmítl poskytnout požadované informace s ohledem na čl. 4 odst. 3 Nařízení, kdy shledal, že žadatelem požadované informace jsou právě takovými dokumenty a vycházel přitom i ze zásady loajální spolupráce) jsou jím formulované závěry plně aplikovatelné i na nyní projednávanou věc žalobce. Městský soud zde primárně posuzoval otázku působnosti a rozsahu aplikace Nařízení, přičemž vymezil několik obecných východisek, která jsou dle krajského soudu zásadní i pro posouzení nyní projednávané věci.

13. Krajský soud se shoduje s názorem městského soudu v tom, že z citovaného čl. 1 písm. a) Nařízení je působnost tohoto předpisu vymezena pro dokumenty *Evropského parlamentu, Rady a Komise*, pro něž Nařízení zavádí legislativní zkratku *orgány*. Jestliže tedy Nařízení v dalších ustanoveních hovoří o *orgánech*, jedná se výlučně o uvedené *orgány EU*, nikoli o členské státy, resp. jejich orgán. To vyplývá i ze skutečnosti, že Nařízení ukládá určité povinnosti přímo členským státům.
14. Základní východisko pro posouzení nyní projednávané věci tedy spočívá v tom, že nařízení explicitně rozlišuje mezi režimem poskytování informací ze strany *orgánů EU* a *orgánů členského státu* (srov. čl. 5 Nařízení). Nařízení v čl. 2 odst. 1 a 2 stanovuje základní pravidlo, že se zpravidla poskytují veškeré informace, pokud nejsou splněny podmínky některé z výluk stanovených dále v Nařízení. Přitom ve smyslu čl. 2 odst. 3 Nařízení se jedná o všechny informace, které má *orgán EU* v držení. Nehledě na skutečnost, zda je tvůrcem informací *orgán EU* nebo *třetí osoba (členský stát)*, sdílí všechny tyto informace stejný režim poskytování. Pokud je tvůrcem informace členský stát, může *orgán EU* požádat o nezveřejňování této informace s výhradou souhlasu (čl. 4 odst. 5 Nařízení). Tato pravidla se nicméně týkají výlučně situace, kdy žadatel požaduje poskytnutí informací po *orgánu EU*, a to z prostého důvodu, že Nařízení ve všech citovaných ustanoveních využívá právě zavedené legislativní zkratky, která zahrnuje pouze *Evropský parlament, Radu a Komisi*.
15. Krajský soud se dále ztotožňuje s názorem městského soudu, že zcela odlišný režim poskytování informací je dán v případě, kdy se žadatel o poskytnutí informací obrátí na *členský stát*, resp. jeho orgány. Nařízení pro takový případ v čl. 5 upravuje toliko režim přístupu k informacím v držení *členského státu*, jejichž tvůrcem je *orgán EU*. Naproti tomu Nařízení žádným způsobem neupravuje přístup k informacím v držení *členského státu*, jejichž tvůrcem je samotný *členský stát*. V případě, na který Nařízení nedopadá, se tak nutně musí uplatnit národní legislativa poskytování informací. Ačkoli režim poskytování informací na základě kritérií: (i) kdo informaci vytvořil a (ii) na koho se žadatel o poskytnutí informace obrátil, je zjevný ze samotné dikce Nařízení, patrný je i účel takové úpravy. Nařízení se vztahuje především na poskytování informací ze strany *orgánů EU* a poskytování informací, jejichž tvůrci jsou *orgány EU* [čl. 15 SFEU ve spojení s čl. 1 písm. a) Nařízení]. Podle bodu 15 preambule Nařízení přitom není účelem předpisu zasahovat do národních předpisů na přístup k informacím (srov. „*Ačkoliv záměrem ani účinkem tohoto nařízení není měnit vnitrostátní právní předpisy o přístupu k dokumentům, je nicméně zřejmé, že kvůli zásadě loajální spolupráce, kterou se řídí vztahy mezi orgány a členskými státy, musí členské státy dbát na to, aby nebránily řádnému uplatňování tohoto nařízení a respektovaly bezpečnostní pravidla orgánů.*“).
16. Deklarovaná zásada loajální spolupráce, na kterou opakovaně poukazuje i žalovaný, se vztahuje zejména na informace, které vytvořily *orgány EU* a jež jsou v držení *členských států*. Naopak s ohledem na zásady subsidiarity a proporcionality (čl. 5 odst. 3 Smlouvy o Evropské unii), které se vztahují na veškerá jednání Evropské unie, není zřejmé, proč by se Nařízení mělo vztahovat i na informace vytvořené *členským státem* v jeho držení. Ostatně i samotný název Nařízení napovídá tomu, že předmětem regulace nejsou informace vytvořené *členskými státy*, které jsou v jejich držení. Krajský soud považuje za opodstatněné, že Nařízení má ve vztahu k informacím držným *orgány EU* širší věcnou působnost. V případě omezení Nařízení toliko na poskytování informací, které vytvořily *orgány EU* a jež jsou v jejich držení, by nastala absurdní situace, že by *orgány EU* nemohly

poskytovat informace od *členských států*. Vyloučeno je rovněž řešení, aby orgány EU poskytovaly tyto informace v režimu národní legislativy k poskytování informací.

17. Krajský soud se proto s ohledem na výše vymezenou působnost Nařízení neztotožňuje s názorem žalovaného, resp. předsedy ÚOHS, že je možné informace zaslané *orgánu EU*, které vytvořil *členský stát*, jenž byl o jejich poskytnutí požádán, poskytovat pouze v rámci Nařízení, neboť Nařízení se nevztahuje na poskytování informací členskými státy, které členské státy samy vytvořily. Žalovaným zastávaný výklad by v konečném důsledku vedl k nepřijatelnému závěru, že informace vytvořené *členským státem* by podléhaly národní legislativě, nebo Nařízení pouze s ohledem na skutečnost, zda již (ne)byly *orgánu EU* odeslány. Pokud citovaný čl. 5 Nařízení stanovuje základní postup pro *členské státy* v případě, kdy mají vydat informace vytvořené *orgány EU*, procesní ustanovení Nařízení se ale vztahují toliko na *orgány EU* (srov. dikci čl. 6 až čl. 12 Nařízení, které se vztahují výlučně na *orgány EU*). Pokud se tedy členský stát ve smyslu čl. 5 Nařízení nerozhodne postoupit žádost příslušnému *orgánu EU*, musí aplikovat čl. 5 Nařízení včetně dalších hmotněprávních ustanovení v řízení vedeném podle národních procesních předpisů.
18. Jak již bylo rekapitulováno výše, žalobce předmětnou žádostí poskytnutí informací, vznesenou v souvislosti s tím, že Česká republika v návaznosti na plánované uvolnění pásma 700 MHz zaslala, prostřednictvím žalovaného, Komisi za období od 1. 6. 2017 do 31. 12. 2018 tři odpovědi, a to ze dne 17. 8. 2017, 21. 12. 2017 a 8. 10. 2018, po žalovaném požadoval jak text těchto odpovědí, tak i případnou reakci Komise na tyto odpovědi, resp. sdělení, co bylo předmětem těchto reakcí ze strany Komise. Žalovaný nicméně odmítl požadované informace žalobci poskytnout s odůvodněním, že „*zpřístupnění požadovaných dokumentů by vážně mohlo ohrozit rozhodovací proces orgánů EU*“ ve smyslu čl. 4 odst. a odst. 3 Nařízení, které žalovaný aplikoval v souladu s § 2 odst. 3 InfZ.
19. Krajský soud má nicméně ve světle výše uvedených východisek za to, že žalovaný pochybil, pokud na všechny informace požadované žalobcem aplikovali Nařízení, ačkoliv žalobce ve své žádosti požadoval po žalovaném poskytnutí nejen informací vytvořených Komisí (písemnou reakci), ale především informací vytvořených žalovaným (odpovědi). Přestože žalobce tyto námitky (s oporou v citovaném rozsudku městského soudu) vznášel již v podaném rozkladu proti rozhodnutí žalovaného, předseda ÚOHS v žalobou napadeném rozhodnutí tento nesprávný postup žalovaného aproboval, čímž své rozhodnutí zatížil vadou nepřezkoumatelnosti v podobě nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže jeho odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný, nebo kdy z něho není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je rovněž nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí.
20. Krajský soud je totiž toho názoru, že pokud žalobce ve své žádosti požadoval po žalovaném poskytnutí jednak informací vytvořených Komisí, jednak informací vytvořených žalovaným, měl žalovaný ve vztahu k informacím vytvořeným *orgánem EU*

aplikovat čl. 5 Nařízení ve spojení s procesními ustanoveními InfZ (zejm. § 2 odst. 3) a ve vztahu k informacím vytvořeným žalovaným (odpovědi) měl aplikovat výlučně InfZ, nikoliv Nařízení. Žalovaný, resp. předseda ÚOHS nicméně v napadených rozhodnutích aplikovali čl. 4 odst. 2 a odst. 3 Nařízení na všechny informace bez rozdílu jejich původu, ačkoli původ informací, jak již bylo výše rozvedeno, předurčuje v případech, kdy je požádán o informace *členský stát*, procesní režim jejich poskytování. Ve vztahu k poskytování informací, jejichž tvůrcem je Česká republika (žalovaný), jsou proto rozhodnutí žalovaného, resp. předsedy ÚOHS nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

21. Pokud jde o žalobcův návrh, aby krajský soud stanovil žalovanému povinnost poskytnout žalobci v žádosti požadované informace, z něhož lze dovodit snahu žalobce o uplatnění postupu podle § 16 odst. 4, resp. s účinností od 1. 1. 2020 § 16 odst. 5 InfZ, dle něhož *„při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout“*, krajský soud v nyní projednávané věci dospěl k závěru, že prozatím není namístě postupovat dle § 16 odst. 5 InfZ. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, přichází tento postup v úvahu až tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (shodně viz rozsudek NSS ze dne 11. 10. 2017, č. j. 3 As 292/2016-67). Krajský soud tedy v tomto rozsahu nepostupoval dle § 16 odst. 5 InfZ a omezil se pouze na zrušení napadeného rozhodnutí.
22. Nad rámec výše uvedeného považuje krajský soud za vhodné dodat, že ani důvody vedoucí k odmítnutí žalobcem požadovaných informací vytvořených Komisí, předestřené předsedou ÚOHS nepovažuje za zcela dostačující, ačkoliv ve srovnání s rozhodnutím žalovaného zde předseda ÚOHS alespoň nějaké důvody, prostřednictvím nichž zdůvodnil potřebu aplikace čl. 4 odst. 2 a odst. 3 Nařízení, předestřel. Krajský soud je nicméně toho názoru, že se jedná toliko o důvody obecné, vycházející ze závěrů judikatury SDEU týkajících se výkladu výjimek stanovených v čl. 4 odst. 3 Nařízení, aniž by předseda ÚOHS jednak zvažil využití čl. 5 Nařízení, jednak a především podrobněji zdůvodnil, jakým konkrétním způsobem by v nyní projednávaném případě zpřístupnění žalobcem požadovaných dokumentů *„vedlo k porušení cílů inspekce, vyšetřování a auditu“* (ve smyslu čl. 4 odst. 2 Nařízení), resp. *„vážně ohrozilo rozhodovací proces orgánu“* (ve smyslu čl. 4 odst. 3 bodu 1 Nařízení). Z dikce citovaného ustanovení je přitom zjevné, že ochrana rozhodovacího procesu se vztahuje pouze na reálné, nikoli hypotetické *„vážné ohrožení“*, které musí správní orgány vzhledem ke generálnímu právu na přístup k informacím dle čl. 2 odst. 1 a 2 Nařízení vždy pečlivě odůvodnit.

V. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené krajský soud shledal žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí předsedy ÚOHS zrušil pro nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.]. Soud věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Žalovaný především zohlední odlišný režim poskytování informací v jeho držení, jejichž původcem je jednak Česká republika, a jednak těch, jež obdržel od Evropské komise. Ve vztahu k poskytování informací od Evropské komise před dalším postupem by měl nadto

žalovaný důsledně zvážit aplikaci čl. 5 Nařízení a teprve následně přistoupit k případné aplikaci souvisejících ustanovení Nařízení, přičemž v odůvodnění svého rozhodnutí by se měl zaměřit na uvedení konkrétních důvodů aplikace jednotlivých institutů. Zohledněna by měla být rovněž skutečnost, na kterou poukazuje i žalobce, že Komise v související věci „Státní podpory SA.55742 (2019/N) – Česká republika: Podpora na výměnu kmitočtově závislých vysílacích zařízení v souvislosti s přesunem z pásma 700 MHz“ již dne 23. 1. 2020 vydala rozhodnutí.

24. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
25. Žalobce dosáhl v řízení o žalobě plného úspěchu, a proto má právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Odměna zástupce (advokáta) žalobce a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 s. ř. s. a vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě se jednalo o tři úkony právní služby (příprava a převzetí zastoupení, žaloba, další podání ve věci samé – replika) ve výši $3 \times 3 \times 100$ Kč a tři režijní paušály ve výši 3×300 Kč, tedy celkem 10 200 Kč. Protože zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2 142 Kč odpovídající dani (21 %), kterou je povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést. Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč.
26. Celkem tedy byla žalobci vůči žalovanému přiznána náhrada nákladů ve výši 15 342 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. července 2020

JUDr. Zuzana Bystrická, v.r.
předsedkyně senátu